

Historier fra mit arbejdsliv på Sct. Hans Hospital.

NN og kakkerlakken, der var en han.

Begivenheden kan formentlig henføres til slutningen af 80'erne.

Den handler om NN.

NN var en kvinde i midten af 40'erne. Hun var lille og spinkel, altid klædt i stærke farver som regel en spadseredragt og en make-up, der lå i flere tykke lag hen over ansigtet. Hendes lange negle var malede i flere farver, og man kunne se forskellige lag af lak skinne igennem. NN gik med taktfaste skridt på sine høje hæle. Man var aldrig i tvivl, når hun befandt sig i Østerhus, hvor Klinisk psykologisk Afdeling var placeret. Hun havde en stærk stemme, der ikke kunne overhøres.

NN havde en sort laktaske med et indhold, der vanskeligt lader sig beskrive. Der var alt, hvad hjertet kan begære, og indholdet befandt sig i stor forvirring. Pudder, læbestift, cremer, papir og noter, penge med mere, servietter, der havde kendt bedre dage..

En gang imellem var NN klædt i bukser. Det skete, når hun kom ridende til psykologsamtalerne, eller sad bag på motorcyklen hos en kæreste. NN havde vel været indlagt engang, men vi kendte hende mest som ambulant patient. Hvad NN egentlig fejlede tør jeg ikke spå om. Det forblev lidt af en gåde.

NN kom til samtaler hos Marianne Runberg, der havde ry for at kunne samarbejde med selv ret vanskelige patienter, dem som mange andre helst ville smygge sig uden om. NN var et utålmodigt gemyt, og man kunne ikke komme af sted med at bede hende henvende sig på et senere og mere belejligt tidspunkt. Hvis hun manglede opskriften og en detaljeret forklaring på, hvordan man fremstiller sovs, kunne hun finde på at ringe til Marianne, som lynhurtigt måtte indstille sig på NN's behov og give hende den fornødne instruks. Ellers fortsatte hun blot med at ringe.

Så en dag kom NN. Hun satte sig tilrette i stolen på Mariannes kontor med den sorte laktaske solidt plante på skødet. Så åbnede hun tasken og ud sprang en kakkerlak. NN udbrød ”Neej, vi må sandelig ikke håbe der er en hun, for så kommer der rigtig mange unger. Herefter tilføjede hun: ”Nej Marianne. Det kunne jeg gøre ved min mor, men aldrig ved dig”.

Det tog støvsugerbanden tre dage at rensse Mariannes og to nærliggende kontorer, der i disse dage ikke var tilgængelige for normalt arbejde. Hospitalet løb ingen risiko. Hvem vidste, om en hunkakkerlak alligevel var undsluppet laktaskens mørke dyb. Herudover blev skadedyrslaboratoriet orienteret af Marianne. De fandt forskelligt interessant under deres besøg. NN indså, at det var nødvendigt. Efter denne dag fik NN imidlertid strenge ordre på ikke at åbne sin taske, når hun kom til samtaler. En lidt speciel anvisning, som Marianne imidlertid anså for nødvendig.

SLUT

PINOCCHIO-MANDEN

Per var en patient med diagnosen skizofreni. Da han begyndte et mangeårigt samtaleforløb hos Marianne Runberg, var han i 40'erne. I begyndelsen af samtaleforløbet kom han i en ret snavset og forsømt tilstand. Desuden var han ofte våd, idet han havde en særlig psykisk forstyrrelse omkring vandladning. Han sagde om sig selv ”Han er sådan en, man ikke engang vil prikke til med en parably”. Den stol Per sad i på kontoret og i venteværelse måtte renses næsten hver gang, han var kommet til samtale.

Når vi kaldte ham Pinocchio-manden var det fordi, han var optaget af netop dette eventyr, og det kom til at fylde meget i en periode af det psykoterapeutiske forløb. Det er beskrevet i bogen *Symbols af the Soul. Therapy and Guidance through Fairy Tales*. Birgitte Bruun., Ernst W Pedersen og Marianne Runberg. Jessica Kingsley Publishers 1993.

Historien her handler om medicin. I alle de år Per kom til psykologsamtaler kæmpede han imod medicinering. Han ville ganske enkelt ikke have den. I perioder blev han nødt til at tage imod pillerne, når han var indlagt, men han spiste dem ikke, når han var i ambulant forløb. Som tilfældet var det med rigtig mange patienter blev medicinen blot hobet op i hjemmet. Når han var indlagt, var det sjældent muligt at undslå sig.

I en periode af det ambulante samtaleforløb gik Per til en form for kontrol hos en yngre læge, der senere fik en mere fremtrædende position inden for psykiatrien.

Denne læge holdt stædigt på, at Per skulle tage medicin. Da Per var træt af presset meddelte han en dag lægen, at han havde optaget hele deres samtale på bånd. Angiveligt blev lægen helt overrumplet, og hvis historien er sand, holdt han fra den dag op med at presse Per til at tage medicin.

En anden hændelse drejede sig om, at Per brugte sut. Som regel var sutten anbragt diskret under hans skjorte. En dag blev han indlagt ret akut på Kommunehospital. Herfra ringede en sygeplejerske og spurgte, om det virkelig kunne have sin rigtighed, at vi havde sagt til en voksen mand, at det var i orden, at han havde sin sut. Det så jo helt forkert ud. Per lå på sin seng og suttede på sutten. Marianne var ikke på arbejde den dag, så jeg fik telefonen og sagde: ”Nogle mænd ryger cigarer eller cigaretter. Enkelte bruger en sut. Det sidste er det sundeste, og det synes jeg er i orden”. Så fik Per lov at beholde sin sut i fred.

SLUT.